

Dakteris, kurš palīdz šķērsot robežu.

VILNIS SOSĀRS

ANAMNĒZE

- Onkologs ar gandrīz 30 gadu darba pieredzi.
- Specializējies paliatīvā aprūpē, gremošanas trakta endoskopijā un algoloģijā jeb sāpju terapijā.
- Studējis Svešvalodu un filoloģijas fakultātē, vēlāk iestājies un beidzis Rīgas Medicīnas institūtu.
- Autors vairākām grāmatām, publikācijām.
- Nopietni aizrāvies ar kāpšanu kalnos, vīna darišanu, ceļošanu, makšķerēšanu, peldas visu cauru gadu.
- Ir precējies, sieva Linda (gastroenteroloģe) un divi dēli – Pēteris (27), kurš izmācījies par ortodontu, un Dāvis (23), kurš studē Stradiņa universitātē.

— **V**adāt ļoti smagu nodaļu. Faktiski pašu smagāko. Jums jāsaprot, ka jūsu darbs ir ļoti svarīgs.

— Uz darbu eju kā uz vietu, kur man gluži vienkārši jāpalīdz cilvēkiem – jāņem sāpes, jāpalīdz elpot tiem, kas to nevar, jāatvieglo ciešanas. Braucot no darba, ir citāda sajūta. Paliatīvā aprūpē iemāca izslēgt darbu no apziņas līdz nākošajai dienai, līdz nākošajam rītam. Braucot mājās, sāku domāt par to, ko tur darišu. Piemēram, šodien kaimiņam jāpalīdz apskatīt tiklus un notīrīt saķertās zivis.

Atslēšanās laikam ir pats būtiskākais, ko iemāca dzīvē, ir arī specializēti kursi. Es varētu pat teikt, ka ir sajūta – man pie auss ir mazs slēdzītis, kas mani aiznes citā pasaulē, citās sajūtās. Jo ir māksla ciešanas neņemt sev līdzi un neļaut par tām nojust savai ģimenei. Es gan uzskatu, ka šī māksla ir iedzimta, to var iemācīt tikai daļēji. Kam tas nav no dabas dots, tas neizdosies. Medicīnā to apzīmē par klīnisko empātiju – tas nozīmē, tajā brīdī, kad esi darbā, tu pārdzīvo nevis to, ko pacienti vai piederīgie, bet mēģini atrast risinājumu, pareizāko ceļu. Cilvēka dzīvību mēs savā nodaļā izjūtam tik trauslu kā matiņu. Un šis matiņš atrodas mūsu rokās. Ikvienu tava doma, kustība vai rīcība var šo matiņu pārraut. Tāpēc tai brīdī, kad strādāju ar savu pacientu, man neeksistē nekas cits. Tikai viņš.

Daudzi saka – grūts, nepatīkams darbs. Es tā neuzskatu. Man ir skaists darbs. Vecāki man iemācīja, ka tā nav netīrība, ko var nomazgāt ar ūdeni. Tāpat arī to, ka dzīvē jāmēģina kaut ko vienu sasniegt līdz pilnībai, par pārējo ir jāinteresējas. Tad dzīve kļūst ļoti skaista. Mēģinu pēc šiem principiem dzīvot...

— **Kas īsti ir paliatīvā aprūpe?**

— Mēs palīdzam cilvēkiem, kuru slimību radikāli vairs nav iespējams izārstēt.

Onkoloģijas centra Paliatīvās nodaļas vadītājs VILNIS SOSĀRS ir īpašs cilvēks. Ik dienas viņš stāv tuvu klāt robežai, kas atdala dzīvību un nāvi. Ik dienas viņš palīdz cilvēkiem, kas pirms robežas šķērsošanas cīnās ar sāpēm un ciešanām. Palīdzēt – to Vilnis uzskata par savu misiju.

♥ Agnese Meiere

Piemēram, ja ir ļaundabīgs audzējs vēlīnā stadijā, smagas nieru slimības, aknu, plaušu... Izgulējumi, stipras sāpes.

— **Kad sapratāt, ka jums nav bail no robežas šķērsošanas? Ka gribat palīdzēt cilvēkiem, kas pie šīs robežas nonākuši?**

— Tas notika ilgstošā laika periodā, kad emocijas atradās dialogā ar prātu. Pirmā reize bija bērnībā, kad māte mani sūtīja pie pazīstama mācītāja, kurš apmeklēja slimus, mirstošus cilvēkus. Man šķita – kad viņš iet šajā mājā, viss kļūst gaišāks – sāpes mazākas un ciešanas vieglākas. Viņš prata nomierināt cilvēkus, atbalstīt piederīgos. Pie sevis domāju, kāpēc tā ir? Manas emocijas to saprata, bet prāts ne.

Pārlecot milzīgi daudziem notikumiem manā dzīvē, otrs svarīgs iespaids bija mans skolotājs Austrālijā, kurš ar ķīmijterapiju ārstēja kādu ļoti jaunu pacientu. Diemžēl ķīmijterapija bija neefektīva un bija skaidrs – šī sieviete aizies. Melburnā tai laikā – 1992. gadā – bija viens vienīgs hospiss, kurp veda vienīgi mirstošus cilvēkus un kur bija tikai 50 gultasvietas. Šim ārstam tas nebija jādara, taču viņš personiski sarunāja jaunajai sievietei vietu šai slimnīcā, palīdzēja radniekiem un aizbrauca viņai līdz uz slimnīcu. Būdams ķīmijterapeits, izcils zinātnieks, mans skolotājs vēlreiz viņu apskatīja, nozīmēja zāles un atstāja savu telefona numuru. Pēc tam viņš atlocīja krekla piedurknes un sacīja: «Šobrīd, šķiet, mēs būsim izdarījuši visu.» Tai mirkli manas jūtas pārstāja strīdēties ar prātu un es sapratu, kādam ir jābūt ārstam. No sākuma līdz pēdējam brīdim viņam jāgrib palīdzēt un jābūt spējīgam to darīt. Jo vairāk par to domāju, jo reālāk apzinājos to, ka mūsu valstī taču ir ļoti daudz mirstošu cilvēku, kuriem ir metastāzes – audzēja šūnu grupas, kas aizceļojušas no audzēja rašanās vietas uz citām ķermeņa daļām. Viņi vairs nevarēja strādāt un bija kā savu laiku nokalpojuši skrūvēti, kas ir izmeta un valstij vairs nav vajadzīga. Tiesa, arī tagad neredzu lielu starpību, jo esam mantojuši padomju sistēmu. Neredzu radikālas izmaiņas šajā jomā. Jo būtībā attieksme pret bērniem, pret bērnu mirstību, veciem cilvēkiem un ļoti slimiem diži

nav mainījusies.

Saliecot visu redzēto kopā, mans prāts nonāca pie viena vienīga secinājuma – ir milzīga nenosegta cilvēku grupa, kam vajadzīga palīdzība. Mani emocionāli ļoti aizķēra arī skolotāja filozofija. Pārdomājot un sākot meklēt, kas notiek Anglijā, Amerikā, Polijā, Vācijā, sapratu, ka visa pasaule domā tā, kā epizodiski biju redzējis, gan būdams kopā ar mācītāju, gan ar savu skolotāju.

— **Jūs taču apzinājāties, ka šī būs joma, kurā neviens jums uz pleca nesitīs un ziedus nedāvinās...**

— Redziet, es nekad neesmu meklējis uzplečus, medaļas un atzinību. Vislielākā atzinība ir tad, ja esmu varējis cilvēkam palīdzēt, ja viņam kļuvis vieglāk, nav sāpju. Vislielākā atzinība ir tad, ja cilvēks, kura stāvoklis ir ļoti smags un dzīves robeža ļoti tuvu, man saka: «Paldies, dokter, es jūtos labāk.» Bieži bijuši gadījumi, kad cilvēks paliek man uz rokām un viņa pēdējais skatiens, pēdējais rokasspiediens neatvērš nekādas medaļas, nekādu slavu. Minēšu kādu piemēru. Nodaļā pirms laika bija vecs vīrs, kurš savulaik bija dienējis frontē. Izrakstījām viņu no

Vecāki man iemācīja, ka tā nav netīrība, ko var nomazgāt ar ūdeni.

nodaļas, un vīrs posās mājās. Viņš man piekodināja, lai ienāku pēc pusstundas. Kad to izdarīju, ieraudzīju – vīrs ir uzvilcis Sarkanās armijas virsnieka uniformu, kas noklāta ar medaļām. Viņš lūdza mani nofotografēties kopā ar viņu. Kad gribēju zināt, kāpēc, vīrs paskaidroja – tāpēc, ka šo uniformu viņš velkot tikai ļoti īpašos brīžos. Tādi bijuši vien pāris reizi viņa mūžā. Nesapratu – kas šajā brīdī ir tik īpašs, varbūt tas, ka vīrs dodas mājup? «Tu zini, man nesāp, es jūtos labi,» atbildēja vīrietis. Šādi brīži ārkārtīgi aizkustina, un tos nekas nespēs aizstāt. Ar laiku šādi brīži sāk harmonizēt jūtas, prātu, iemāca stingri stāvēt uz zemes – tikt galā ar jebkuru situāciju, kas nāk tev priekšā.

Sosāru ģimene Lieldienās. No labās: dēls Pēteris, sieva Linda, Vilnis, Pētera draudzene Evija un dēls Dāvis.

Vilnis peldas visu cauru gadu.

Ja varam sakārtot lielu strutojošu, pūžņojošu brūci, to izīrīt, lai nekas vairs neoz.... Nu kur vēl lielāku gandarījumu, ja pēc trim dienām tā ir tīra, kārtīga! Cilvēks aiziet, bet paliek dzīvie, paliek radinieki. Viņos ir šoks, zaudējums. Tu vari palīdzēt, atbalstīt. Pateikt – jums līdzās bija vērtīgs cilvēks, kuru jūs esat zaudējuši, bet jūs iesiet tālāk. Jūs paturēsiet viņu piemiņā, bet jums jāiet tālāk. Vari pateikt – jums jāsarga sava veselība. Viņš pārāk daudz smēķēja, tāpēc nomira ar kakla vēzi, sargiet savu veselību!

– **Kāpēc vispār kļuvāt par ārstu, studējāt taču filoloģiju un svešvalodas.**

– Doma par ārsta profesiju manā prātā bija jau sen, taču dažādi blakusapstākļi manu domāšanu ievirzīja citādi. Redziet, biju nolēmis, ka līdz divdesmit piecu gadu vecumam man jāmēģina bēgt no valsts, kurā valda totalitārs režīms, kas nodarījis ļoti lielu ļaunumu manai ģimenei, to sadalījis un faktiski izpostījis. Daļa ģimenes devās emigrācijā, daļa tika apšauti, daļa izsūtīti, visi izputināti. Bet, lai bēgtu, taču nepieciešamas valodas...

Taču, kad man tā arī neizdevās aizbēgt, nolēmu – jāmeklē darbs, kur varēšu palīdzēt cilvēkiem, darīt viņu labā ko vērtīgu. Zīmīgi, ja būtu beidzīs Svešvalodu fakultāti, man piedāvāja darbu *čēkas* institūcijā, kas noteikti būtu labi atalgots darbs ar daudzām dažādām iespējām. Taču tas nekādā ziņā negāja kopā ar manu pārliecību, ar manas ģimenes nostāju, tāpēc pateicu kategorisku nē. Un iestājos Rīgas Medicīnas institūtā.

– **Gribējāt būt kardiologs.**

– Jā, jo man ļoti patika, interesēja sirds funkcijas. Man šķita – kā viens sūknis var strādāt tik ilgi, bezgalīgi, kaut arī viss pārējais organisms jau sen atteicies darboties. Šķita – tas ir kaut kas tik unikāls un

interesants, ka ir vērts tam veltīt savu dzīvi. Liktenis gan visu iegrozīja citādi. Beidzot institūtu, bija vajadzīgs pēdējais paraksts, bet profesors Nikolajs Andrejevs aptuveni uz pusgadu bija devies uz ārzemēm. Viņa paraksta dokumentos nebija, un man būtu jāgaida pusgads. Sāku meklēt citas iespējas – aizgāju uz onkoloģiju un tur arī paliku. Iesāku strādāt un darbs mani ierāva arvien dziļāk un dziļāk. Ar katru gadu ieguvu jaunas zināšanas un lielu interesi.

– **Sacījāt – jums piemīt spēja, aizverot darba durvis, izslēgt no prāta to, kas noticis dienā. Diezin vai šī prasme iegūta vienā dienā.**

– Nē, kur nu... Pirmoreiz onkoloģijā nokļuvu 1984. gadā, kad vienu gadu vajadzēja nostrādāt lielā klīnikā. Katru dienu domās bēgu prom no onkoloģijas. Mirstība liela, ciešanas, nav perspektīvas... Mani nebaidīja darbs ķirurģijā, bet ciešanu jūra, ko katru dienu pieredzēju. Ko mēs toreiz zinājām no sāpju terapijas? Neko... Zinājām, ka ir analģīns, nošpa, promedols un dažas morfija ampulas, kas te bija, te nebija. Taču, jo ilgāk strādāju, jo vairāk sapratu, ka pat ļoti sliktās situācijās iespējams atrast kādus risinājumus. Nokļuvu kursos Krievijā, kur jau tika izmantotas modernākas atsāpīšanas metodes, vismodernākā tehnika. Un man atļāva ar šo moderno tehniku strādāt! Pēc tam sekmīgi nokārtoju eksāmenus un nokļuvu jau pieminētajā Austrālijā. Nokļuvu kādā klīnikā, kur bija milzīgas iespējas, ļoti attīstīta, izkopta pacientu aprūpes sistēma. Man bija sajūta, ka esmu ērglis, kas dzīvojis krātīnā, bet nu no tā ir izlaists un var brīvi lidot.

– **Bet pēc tam jums tai krātīnā atkal bija jāatgriežas.**

– Es to tā neuztvēru. Pirmkārt, līdz divdesmit piecu gadu vecumam man nebija izdevies aizbēgt no Padomju Savienības, bet

Loms no Gaujas...

nu tam vairs nebija jēgas. Otrkārt, sapratu – ja esmu apguvis ko jaunu, vērtīgu, es taču to varu dot Latvijai, mūsu pacientiem.

Interesanti, bet vēlāk atkal lielu lomu nospēlēja liktenis. Devīdesmitajos gados, būdams ārsts, tikos ar amerikāņu speciālistiem, kas bija gatavi palīdzēt slimnīcai. Vienīgais, bija jāzina, kas konkrēti mums nepieciešams. Pēc neilgas domāšanas man prātā iesāvas vārdi – paliatīvā aprūpe. Jo līdz tam Latvijā tādas vispār nebija: bija simptomātiska terapija pēc dzīvesvietas, kas īstenībā nozīmēja – brauc mājās un mirsti, kā gribi.

Kad amerikāņi vaicāja, kas būtu jādara, lai šādu aprūpi nodrošinātu, ilgi domāju. Atvērt speciālu nodaļu būtu muļķīgi – neviens taču nezinātu, ko tā paliatīvā aprūpe nozīmē. Sapratu, ka vajadzīga izglītība, ārzemju speciālisti, kas mums uz Latviju atved zināšanas. Tā sākām veidot seminārus un starptautiskas konferences, parādījās literatūra, raksti... Bijām izsalkuši pēc šīs

šīs informācijas, uzsūcām to kā sūkļi. Tikai pēc trim gadiem, kad gan ārsti, gan pacienti jau zināja, kas ir paliatīvā aprūpe, atvērām nodaļu. Pirmie gadi gan nebija viegli – pilnībā izdeva divas komandas. Kolēģi darbā metās ar pilnu krūti, bet darba apstākļi šai nodaļā ir ļoti smagi, ļoti mainīgi. Darbs šeit nav sprints, bet smags maratons. Pēc šīs pieredzes bija jādomā arī par to, kā izvēlēties darbiniekus, kā veidot komandu, kā attīstīt darba stilu... Tagad paliatīvā aprūpe pat iekļauta valsts programmā – arī tas ir milzīgs solis.

– **Sakiet, jūs no saviem pacientiem arī kaut ko mācāties?**

– Ļoti daudz. Piemēram, pacietību. Mūsu nodaļā nokļūst dažādi cilvēki, arī tādi, kuriem, piemēram, nav dzīvesvietas. Tāds cilvēks patlaban atrodas mūsu nodaļā, un viņam nav, kur palikt. Ja nu vienīgi izdosies viņu iekārtot patversmē. Ja paskatāmies uz viņa dzīvi, tā ir liela traģēdija. Sieva ir aizbēgusi, ar bērniem kontakta nav. Viņš ir palicis zaudētāja lomā, bet kaut kāda dzīves gudrība viņam tomēr piemīt. Viņš ir nonācis pie secinājuma, kā nevajadzēja darīt. Un arī tas ir vērtīgi.

– **Bet mazliet par vēlu.**

– Nekad nav par vēlu, jo cilvēkam taču ir brīvā griba. Lai gan viņš ir uz gultas, ar savu gribu joprojām var daudz ko grozīt. Man gadījies dzirdēt – ja es varētu savu dzīvi nodzīvot vēlreiz, es darītu citādi. Tad vienmēr prasu – bet kas tev tagad traucē dzīvot citādi? Kas traucē salīgt ar bērniem, ar radiem, mainīt savu domāšanu? Cilvēks var mainīties vienā mirklī. Ja nav varējis nevienam piedot, pēkšņi viņš var piedot.

Sevišķi prātā man palikuši kāda vīra vārdi. Biju pie viņa vizītē, runājām par sāpēm, diagnozēm. Un pēkšņi deviņdesmitgadīgais vīrs, pagriežoties pret mani, paziņoja: «Dakter, es sapratu vienu lietu – tagad es nekur nesteidzos. Un arī tev neieteiktu...».

– **Kas mums ir jāzina par cilvēkiem, kas aiziet? Kā cienīt aiziešanas brīdi?**

– Ir divi svēti mirklī cilvēka dzīvē, kuriem ir absolūta vērtība: cilvēka nākšana pasaulē un cilvēka aiziešana. Līdz ar to šai mirklī jāievēro miers, klusums. Pretējā gadījumā tas būtu tāpat kā svētvietā sākt trokšņot, klausīties skaļu mūziku. Cilvēkam aizejot, līdz ar viņu aiziet vesela unikāla pasaule, jo nav pilnīgākas būtnes vai raidījuma par cilvēku. Tas, kā cilvēks funkcionē, tas, ko viņš var radīt ar savu prātu un savu gribu – tas ir brīnums. Ar to nedomāju tikai rakstniekus, dzejniekus, māksliniekus, jebkurš cilvēks ir unikāls. Līdz ar to jāprot uzvesties šajos svētajos īpašajos brīžos. Jāprot aizejošajam cilvēkam palīdzēt, ja viņam ir grūti. Jebkura slimība ir ciešanas, bet, ja ir zināšanas, tās var mazināt vai pat noņemt. Kas ir interesanti – nereti lauku cilvēki saka: «Dakter, nepūlies!

Es esmu nodzīvojusi savu dzīvi, bērni izauguši, katram ir sava nodarbošanās... Esmu dzīvē tik daudz izdarījusi un tagad tā mierīgi eju prom...» Līdz ar to agresīvi iejaukties šai situācijā, mēģināt kaut ko ļoti mainīt – tas nav vajadzīgs, to nemaz nedrīkst.

– **Tuviniekiem šādos brīžos ir grūti. Ir bail.**

– Jā, daudzi tuvinieki sacījuši, ka viņiem bail tieši no pēdējiem brīžiem. Bet kāpēc ir bail? Jo mēs šos procesus nepazīstam. Ja, piemēram, bojāta akna, tā stājas, tiks ietekmēta smadzeņu darbība, cilvēks būs miegains, iespējams, viņam nedaudz būs halucinācijas. Bet to visu var noņemt, turklāt ar nelielām līdzekļiem, ja zina, kā to darīt.

Bailes vienmēr ir no nezināmā. Caur bailēm mēs redzam arī savu tālāko dzīves noslēgumu. Mēs bažījamies par to, kas būs pēc šīs aiziešanas, domājam – ir cita pasaule vai tās nav. Šīs bailes zināmā mērā paralizē cilvēka gribu. Baidīju cilvēkus reizēm nespēj pieņemt sāpīgu lēmumu. Ja, piemēram, pēkšņi mirst vecmāmiņa, ir grūti saprast: likt sistēmu vai ne, kādas zāles dot, noskaidrot, kāpēc viņa vaid.

Zinu, ka tuvinieki grib sev mīļajam cilvēkam pašu labāko, un tāpēc arī pēdējās dienās, kad sirgstošajam vairs negribas, spiež viņu ēst. Desas gabaliņu, karoti jogurta...

Nekad nepieļauju domu, ka varētu krist.

Nevajag! Organisms cīnās ar slimību, cīnās par izdzīvošanu un barība tam nav vajadzīga. Ir ļoti daudz fizioloģisku pazīmju, kas norāda, ka cilvēks tuvojas robežai: mainās elpošana, tā kļūst nevienmērīga, sekla, acu skatiens ir peldošs, nefiksējas, it kā vērstos citā pasaulē.

Ja netraucē, var uzlikt šim cilvēkam patīkamu, ļoti klusu mūziku, ticīgiem cilvēkiem palīdzēs klusa lūgšana. Var viegli, maigi pieskarties, sakārtot segu, saslapināt lūpas... Es gan vairāk gribētu uzsvērt kļūsumu momentu – cilvēkam aizejot vislabākais ir svēts klusums.

– **Un kas jums palīdz atslēgties no darba?**

– Piemēram, vīna darīšana. Kāpēc? Jo vīns ir neparedzams. Pirms gads nav pagājis, mēs nekad nezinām, kas tur galā sanāks. Bet, lai sanāktu, ir daži noslēpumi – labs avots ūdens, ļoti labas ogas, pacietība un ārkārtīga tīrība. Vīns nemil netīrību, paviršību un kļūdas. Ja esi dabūjis labu vīnu, tas nozīmē – esi paveicis perfektu darbu. Es to salīdzinātu ar gleznas uzgleznošanu – tikpat smalks un sarežģīts darbs tas ir. Tāpēc šādu vīnu nevar dzert, to var tikai baudīt.

Man ārkārtīgi patīk arī *copēt*. Ja man

tagad kāds piezvanītu un uzaicinātu makšķerēt, es tūlīt pat piekristu. *Cope* lielākoties gan izpaužas kā zemūdens peldēšana. Piemēram, ziemā *copējot*, es zivis lielākoties laišu vaļā. Peldot zem ūdens, tā ir cita, kļūsumā pasaule. Tur tev pašam jāpieder citai valstībai – tu vairs neesi vīrietis, dakteris, tu esi piederošs citai pasaulei. Tur nav skaņu, ir tikai augi, nogrimuši koki, bezgalīgs skaistums, un pilnīgi viss aizmirstas.

Es mīlu arī kalnus. Tos nevar iekarot. Ja kāds grib iekarot kalnus, viņš agri vai vēlu ies bojā vai tiks sakropļots. Ja iesi kalnos kā iekarotājs, tie tev nepiedos, tur jāiet ar lielu pietāti. Tikai tad ieraudzīsi, kāda varenība tur valda un cik maziņš un nieciņš esi tu pats.

Man patīk traukties ar motociklu: ātrums, bīstamība, smaržas...

Pirms četriem gadiem sāku nodarboties arī ar slalomu. Pirmais brauciens gandrīz beidzās tieši pacēlāja betona stabā. Pēc tam sapratu, ka tā nevar braukt, visi brauc kaut kā citādi... Tagad arī es braucu citādi un nekad nepieļauju domu, ka varētu krist.

– **Jūs arī dzīvē, savā ikdienā nepieļaujat domu, ka varētu krist?**

– Nē, nepieļauju. Un tā iesaku dzīvot katram cilvēkam.

– **Ģimene arī ir jūsu stiprais balsts?**

– Savā ziņā jā, bet vairāk bremze. Ja nebūtu ģimenes, mana dzīve būtu kā motocikls vai mašīna bez bremzēm... Ģimene mani ieliek rāmjos, nomierina, liek laikus apstāties. Tā kā sabiedrība nevar pastāvēt bez ģimenes, arī es nevaru pastāvēt bez ģimenes – tā man ir viena no lielākajām vērtībām. Mana ģimene ir mana nākotne. Ja tu veltīsi pietiekami daudz uzmanības bērniem un viņi izaugs par krietniem valsts pilsoņiem, apguvuši zinības, atraduši specialitātes, savu ceļu dzīvē, tas sniedz milzīgu gandarījumu. Domāju – man vienkārši ir paveicies. Lai izturētu manu raksturu un domāšanas stilu, līdzās jābūt ļoti īpašiem cilvēkiem. Esmu bijis un joprojām esmu ļoti stūrgalvīgs. Jābūt īpašiem cilvēkiem, lai to izturētu...

– **Jūs runājat par sievu?**

– Protams, viņai vislielākais paldies. Mūsu ģimenē vienmēr bijusi savstarpēja uzticēšanās, godīgums, lai gan pēc būtības esam absolūti pretēji cilvēki. Tieši šis godīgums laikam mums palīdzējis tik ilgi būt kopā – nu jau trīsdesmit gadu. Un es nekad neesmu pat iedomājies, ka man blakus varētu būt kāda cita. Un kā gan citādi, tā taču bija mīlestība no pirmā acu uzmetiena.

– **Kā jūs iepazīnāties?**

– Satikāmies Stacijas laukumā. Draugs mani veda iepazīties ar kādu meiteni, bet pa ceļam satikām drauga klasesbiedrēni – tā bija Linda. Tiklīdz viņu ieraudzīju, sapratu, ka tā būs mana sieva. Draugs mani raustīja un bīkstīja, bet es nekur vairs negāju, teicu, lai liek mani mierā (*smejas*). ♥